

hedsvagt, som de kalder det, og vi hørte nu i Gaar Socialdemokraternes Ordfører erklære, at Socialdemokraterne ikke vilde stemme paa de Radikales Forslag, ligesom de Radikales Ordfører erklærede, at de Radikale heller ikke kunde stemme for det af Socialdemokraterne stillede Forslag om Afrustning. Jeg synes, at saa længe de to Partier ikke kan blive enige, er de ikke berettigede til at rette Bebrejdelser mod Venstre for ikke at have søgt Forhandling med dem om en Forstaaelse.

Hvad nu angaar Forslaget om Afrustning, som Socialdemokraterne fastholder, gør jeg opmærksom paa, at Venstre aldrig har hyldet Tanken om eller troet paa Forsvarligheden af at gaa til Afrustning. Tværtimod, saa længe der har været et Venstreparti her i Landet, har det jo været et forsvarsvenligt Parti, har hævdet den Opfattelse, at vi saa vel som alle andre Lande er pligtige at opretholde et Forsvarsvæsen i Forhold til vort Lands økonomiske Forhold og i Forhold til den hele Situation, som maatte foreligge. Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen opkastede det Spørgsmaal, om der nu i Virkeligheden er Sikkerhed for, at det danske Folk ikke blev overfaldet af nogen fremmed Magt, naar vi fuldstændig havde afrustet, og det ærede Medlem kom til det Resultat, at det var der selvfølgelig ingen Sikkerhed for. Nej, tværtimod, jeg synes, at hvis det danske Folk tiltraadte den Opfattelse, at man under alle Forhold kunde lægge sit Land aabent for enhver, der vilde trænge ind i det, uden at der ydedes nogen som helst Modstand, vilde det indtage en saadan Stilling, at man kunde være udsat for Overfald under forskellige Eventualiteter i Europa, og jeg tænker, at ingen Magt i Europa saa vilde tage Hensyn til os, men at man tværtimod vilde sige: De ligger, som de har redet. Det har da ogsaa været Venstres Opfattelse lige til denne Dag, at man ikke kunde tilraade Afrustning, og jeg henleder Opmærksomheden paa, at da det første Venstreministerium blev dannet i 1901, var et af de første Skridt, der blev gjort af Regeringen, at fremsætte Forslag til Forhøjelse af de militære Udgifter gennem Anskaffelsen af nyt Feltartilleri til et Beløb af ca. 5 Mill. Kr. For dette Forslag stemte ogsaa de, der nu hører til det radikale Parti, idet de den Gang sluttede sig til Reformpartiet, og de viste derved, at de ogsaa hyldede Venstres gamle Idé om at holde Forsvaret i en rimelig Stand.

Dernæst var de to ærede Ordførere,

det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen og det ærede Medlem Hr. P. Munch, enige om at bebrejde Ministeriet og Venstre, at de ikke har taget Hensyn nok til Sagskundskaben, at man i det hele taget ikke har vist den militære Sagskundskab den Opmærksomhed, som de ærede Medlemmer mente, Sagskundskaben har Krav paa. Fra det radikale Venstres Side lyder en saadan Udtalelse jo ret mærkelig, thi det er ikke mere end et Par Maaneder siden, man i de radikale Blade omkring i Landet kunde læse et Angreb paa Venstre, fordi Venstre i alt for høj Grad tog Hensyn til Generalerne. Der stod endog i de radikale Blade følgende: „Generalerne har afgjort Danmarks Skæbne, Venstre kom med et rundeligt Militærforslag til Højre, og Højre lod det gaa til Generalernes Afgørelse. Naar Sagen er lagt i Generalernes Haand, kan man være vis paa, at den gaar den gale Vej.“ Se, det er ca. 4 Uger siden, men i Mellemtiden har forskellige konservative Blade, „Aarhus Stiftstidende“, „Nationaltidende“ og „Berlingske Tidende“, mobiliseret nogle Generaler mod Forslaget, og dermed er jo fastslaaet, at vi ikke har givet os Generalerne i Vold. Nu har Piben en anden Lyd, nu er Bebrejdelsen den, at man ikke i tilstrækkelig Grad har ladet Generalerne komme til Orde i denne Sag. Jeg gør opmærksom paa, at før Forsvarskommissionen afgav sin Betænkning, blev de Forslag, der var stillet i Kommissionen baade fra det ene og det andet Partis Side, sendt til de kommanderende Generalers og Generalstabschefens Erklæring, og det foreligger klart og tydeligt, hvorledes de ser derpaa. Og naar man fra Generalinspektørernes Side senere har henvendt sig med forskellige Ønsker til Ministeriet, gaar alle disse Ønsker ud paa at forhøje de militære Budgetter og at skabe en større og fyldigere Hær end den, Forslaget tilstræber. Det forekommer mig derfor, at det er Lovgivningsmagten, der nu skal tage Sagen i sin Haand. Det er ikke de sagkyndige, der bestemmer, hvorledes Lovene skal være. Vi maa ind paa den gamle Tankegang, at Lovgivningsmagten er den højeste Instans her i Landet, det er den, der er ansvarlig for, hvilke Love der vedtages, og man kan ikke skyde sig ind under, hvad de sagkyndige har ment eller ikke ment i Spørgsmaal, hvor der har været Divergenser.

Saa vidt jeg ved, har Sagskundskaben for Hærens Vedkommende i faa Tilfælde været enig, naar der har